AFLEVERING 42 2026, NUMMER 1129-1146

Vrijdag 20 november 2026

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht 2
Schadevergoedingsrecht 3
Handhaving 4
Omgevingsrecht 4
- Omgevingswet 4
- Wabo 9

Ziekte en arbeidsongeschiktheid 10
Bestuursrecht overig 12
- APV 12
- Open overheid 13

Vreemdelingenrecht 15
- MVV 15
- Regulier 16
- Vreemdelingenbewaring 16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie.
De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden.
Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied.
De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 1129
ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6821
college van burgemeester en wethouders van Blaricum.
Awb 8:6 lid 1, bijlage 2 2
Omgevingswet (Ow)
Aanvullingswet bodem Omgevingswet 3.2a
Wet bodembescherming (Wbb) 13
Invoeringswet Omgevingswet (Iv Ow) 4.3
BEVOEGDHEID. OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. BODEM. Afwijzing handhavingsverzoek gebruik rubbergranulaat kunstgrasvelden voetbalvereniging. I.c. verklaart de Afdeling zich onbevoegd om kennis te nemen van het ingestelde beroep en stuurt het beroepschrift door aan rechtbank Midden-Nederland. Omdat het bestreden besluit is genomen na 01-01-2024, is de Awb, zoals die geldt vanaf die datum, van toepassing. Omdat de Wbb niet meer in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb is opgenomen, is niet de Afdeling bevoegd om in eerste aanleg kennis te nemen van het beroep, maar geldt de hoofdregel dat de rechtbank bevoegd is. Voor zover er sprake zou zijn van een vóór 01-01-2024 veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb, is in artikel 3.2a van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet bepaald dat daarop de artikelen 13, 27, 88 en 95 van de Wbb, zoals die luidden vóór 01-01-2024, van toepassing blijven. Uit dit artikel volgt echter niet, dat al het recht, waaronder de Awb, zoals dat gold vóór 01-01-2024 van toepassing blijft op een voor dat tijdstip veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb.
Het overgangsrecht uit artikel 4.3 van de Iw Ow is niet van toepassing op het bestreden besluit.

JnB 2026, 1130
ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6828
minister van Klimaat en Groene Groei.
Awb 1:3
Burgerlijk Wetboek (BW) 6:177 lid 2
BESLUIT. Handhavingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard. I.c. is terecht geoordeeld dat de brief van 25 mei 2023 niet als een besluit kan worden aangemerkt. Volgens appellant voldoen de provincies Drenthe, Fryslân en Groningen niet aan hun verplichtingen als bedoeld in artikel 6:177, tweede lid, van het BW omdat in hun begroting geen rekening wordt gehouden met mogelijke schadelijke gevolgen van de mijnbouwactiviteiten van Nedmag. Terecht is geoordeeld dat de brief van de minister, waarbij de minister onder verwijzing naar een voorafgaand telefoongesprek uitlegt hoe zij tegen het verzoek aankijkt, niet als een besluit kan worden aangemerkt en is het beroep ongegrond verklaard. Het verzoek van appellant is geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. In de wettelijke regeling waarop het verzoek ziet is aan de minister geen bevoegdheid toegekend. Het verzoek had, daargelaten het antwoord op de vraag of het verzoek terecht is doorgezonden aan de minister, hoe dan ook niet kunnen leiden tot een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Naar inhoudsopgave

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 1131
MK ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6810
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.
Awb 8:88
Burgerlijk Wetboek 6:162 lid 1
SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. I.c. wordt het verzoek om schadevergoeding toegewezen. Geoordeeld wordt dat de inkomsten die verzoeker sinds 23-04-2021 is misgelopen, doordat hij vanwege het onrechtmatige besluit niet als ongeüniformeerd persoonsbeveiliger kon werken, in voldoende causaal verband staan met het onrechtmatige besluit van 23-03-2021 en voor vergoeding in aanmerking komen. Daarnaast staan ook de gemaakte kosten voor de mbo-opleiding Beveiliger in causaal verband met het onrechtmatige besluit van 23-03-2021, omdat hij deze opleiding niet had hoeven volgen om te kunnen werken als ongeüniformeerd persoonsbeveiliger in Nederland. SCHADEBEPERKINGSPLICHT. De staatssecretaris wordt voorts niet gevolgd in haar betoog dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn schadebeperkingsplicht. Door te werken in een tandartspraktijk en twee dagen per week met vuurwapentrainingen/ESA bezig te zijn geweest, heeft verzoeker zich voldoende ingezet om inkomen te verwerven en daarmee zijn schade te beperken. Dat verzoeker daarmee niet heeft kunnen verdienen, wat hij als ongeüniformeerd persoonsbeveiliger had kunnen verdienen, kan hem in alle redelijkheid niet worden tegengeworpen. De staatssecretaris heeft ook niet onderbouwd wat verzoeker anders of meer had moeten doen om zijn schade te beperken.

Naar inhoudsopgave

Handhaving

JnB 2026, 1132
Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-11-2026,
ECLI:NL:RBZWB:2026:10996
college van Gedeputeerde staten van Zeeland (GS).
Algemene wet bestuursrecht (Awb)
HANDHAVING. VERZOEK. GEWASBESCHERMINGSMIDDELEN. AANVRAAG. AWB-BESLUIT. Eiseres heeft verzocht om het gebruik van PFAS-houdende gewasbeschermingsmiddelen op gronden van GS te doen stoppen. Uit de specificatie van het verzoek door eiseres van 4 augustus 2026 blijkt dat zij GS uitdrukkelijk aanschrijft als eigenaar van de gronden. Het verzoek is niet gericht tegen een specifieke overtreding. Volgens vaste rechtspraak moet een verzoek om handhaving in voldoende mate concreet zijn en zijn gericht op een concrete overtreding waarnaar onderzoek kan worden verricht. Het verzoek betreft gronden die verspreid over de gehele provincie Zeeland kunnen liggen, zonder nadere specificatie. Het verzoek is hierdoor te onbepaald. De voorzieningenrechter komt daarmee tot het voorlopige oordeel dat hier geen sprake is van een aanvraag als bedoeld in de Awb en dus is de afwijzing van het verzoek ook geen besluit.

Naar inhoudsopgave

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 1133
ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6821
college van burgemeester en wethouders van Blaricum.
Omgevingswet (Ow)
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:6 lid 1, bijlage 2 2
Aanvullingswet bodem Omgevingswet 3.2a
Wet bodembescherming (Wbb) 13
Invoeringswet Omgevingswet (Iv Ow) 4.3
OMGEVINGSWET. BODEM. BEVOEGDHEID. OVERGANGSRECHT. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek gebruik rubbergranulaat kunstgrasvelden voetbalvereniging. I.c. verklaart de Afdeling zich onbevoegd om kennis te nemen van het ingestelde beroep en stuurt het beroepschrift door aan rechtbank Midden-Nederland. Omdat het bestreden besluit is genomen na 01-01-2024, is de Awb, zoals die geldt vanaf die datum, van toepassing. Omdat de Wbb niet meer in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb is opgenomen, is niet de Afdeling bevoegd om in eerste aanleg kennis te nemen van het beroep, maar geldt de hoofdregel dat de rechtbank bevoegd is. Voor zover er sprake zou zijn van een vóór 01-01-2024 veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb, is in artikel 3.2a van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet bepaald dat daarop de artikelen 13, 27, 88 en 95 van de Wbb, zoals die luidden vóór 01-01-2024, van toepassing blijven. Uit dit artikel volgt echter

niet, dat al het recht, waaronder de Awb, zoals dat gold vóór 01-01-2024 van toepassing blijft op een voor dat tijdstip veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb.
Het overgangsrecht uit artikel 4.3 van de Iw Ow is niet van toepassing op het bestreden besluit.
[…] Bij besluit van 21 december 2020 heeft het college het verzoek van de stichting om handhavend op te treden tegen het gebruik van rubbergranulaat als "infill-materiaal" op de kunstgrasvelden bij de Blaricumse Voetbalvereniging 1931 aan het Hendrik Smitlaantje 6 in Blaricum afgewezen. […]
2. De Afdeling is van oordeel dat zij onbevoegd is om kennis te nemen van het door de stichting ingestelde beroep. Zij zal zich daarom onbevoegd verklaren en het beroepschrift doorsturen naar de rechtbank Midden-Nederland om daar verder te worden behandeld. Hieronder wordt toegelicht hoe de Afdeling tot dat oordeel komt.
3. Bij besluit van 6 maart 2024 heeft het college aan de voetbalvereniging een last onder dwangsom opgelegd wegens een overtreding van artikel 13 van de Wet bodembescherming (Wbb). Bij het besluit op bezwaar van 9 april 2024 heeft het college het bezwaar van de stichting gegrond verklaard, het verzoek om handhavend op te treden toegewezen en besloten om de op 6 maart 2024 opgelegde last onder dwangsom bij het besluit te betrekken. De Afdeling ziet dit samenstel van besluiten als het besluit op het bezwaar waartegen de stichting beroep heeft ingesteld.
4. Als hoofdregel geldt dat op een besluit het recht van toepassing is zoals dat luidde op het moment dat het besluit werd genomen. Dit geldt ook voor de Algemene wet bestuursrecht (Awb), waarin is bepaald welke rechter bevoegd is om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit van een bestuursorgaan. Tot 1 januari 2024 was de Afdeling op grond van artikel 8:6, eerste lid, in samenhang met artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, zoals die op dat moment gold, bevoegd om in eerste en enige aanleg kennis te nemen van een beroep tegen een besluit op grond van de Wbb. Met de op 1 januari 2024 in werking getreden Aanvullingswet bodem Omgevingswet is de Wbb ingetrokken en de Awb gewijzigd in die zin dat in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb het onderdeel "Wet bodembescherming" is vervallen. Omdat het bestreden besluit is genomen na 1 januari 2024, is de Awb, zoals die geldt vanaf 1 januari 2024, van toepassing op het bestreden besluit. Omdat de Wbb niet meer in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb is opgenomen, is niet de Afdeling bevoegd om in eerste aanleg kennis te nemen van het beroep, maar geldt de hoofdregel dat de rechtbank bevoegd is.
5. Dat zou slechts anders zijn als er overgangsrecht van toepassing is waaruit voortvloeit dat de Awb zoals die luidde vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft op het bestreden besluit. Dit is echter niet het geval. De Afdeling overweegt daartoe het volgende.
6. Voor zover er sprake zou zijn van een vóór 1 januari 2024 veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb, is in artikel 3.2a van de Aanvullingswet bodem Omgevingswet bepaald dat daarop de artikelen 13, 27, 88 en 95 van de Wbb, zoals die luidden vóór 1 januari 2024, van toepassing blijven. Uit dit artikel volgt echter niet, dat al het recht, waaronder de Awb, zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft op een voor dat tijdstip veroorzaakte verontreiniging of aantasting als bedoeld in artikel 13 van de Wbb.
7. Voor zover partijen hebben gewezen op het overgangsrecht uit artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet (Iw Ow), overweegt de Afdeling als volgt. Artikel 4.3 van de Iw Ow maakt deel uit van afdeling 4.1 van de Iw Ow. Deze afdeling voorziet onder meer in overgangsrecht voor lopende procedures over verzoeken om handhaving van de in artikel 4.1 genoemde wetten of wettelijke bepalingen. Als zo'n verzoek om handhaving is ingediend voor 1 januari 2024 en het bestuursorgaan

na 1 januari 2024 op die aanvraag heeft beslist, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Iw Ow het recht, waaronder de Awb, zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 juli 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2645).
De Wbb staat niet genoemd in artikel 4.1 van de Iw Ow. In artikel 4.1, aanhef en onder h, van de Iw Ow staat wel dat afdeling 4.1 ook van toepassing is op besluiten die zijn genomen op grond van of met toepassing van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Hoewel in artikel 95, eerste lid, van de Wbb staat dat met betrekking tot de kwaliteit van de uitvoering en handhaving van wat erbij of krachtens de Wbb is bepaald de artikelen 5.3 tot en met 5.16 en 5.18 tot en met 5.23 van de Wabo van toepassing zijn, betekent dat naar het oordeel van de Afdeling niet dat daarom sprake is van een aanvraag van de stichting om een besluit te nemen "met toepassing van de Wabo" als bedoeld in artikel 4.1, aanhef en onder h, van de Iw Ow. Het bestreden besluit is immers niet genomen met toepassing van de genoemde artikelen uit de Wabo, maar met toepassing van de Wbb en hoofdstuk 5 van de Awb en op grond van artikel 125 van de Gemeentewet.
Het voorgaande betekent dat het overgangsrecht uit artikel 4.3 van de Iw Ow niet van toepassing is op het bestreden besluit. […]

JnB 2026, 1134
ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6815
college van burgemeester en wethouders van Laarbeek.
Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a
OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek tegen de activiteiten wonen/overnachten op een weiland. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het overnachten in vrachtwagens op het perceel niet valt binnen de toegelaten functies in het bestemmingsplan, waardoor er sprake is van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet. Het perceel is mede bestemd voor parkeervoorzieningen. Anders dan het college veronderstelt, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat dat niet betekent dat in de geparkeerde vrachtwagens ook mag worden overnacht. Naar algemeen spraakgebruik valt onder parkeren alleen het al dan niet voor langere tijd parkeren van een voertuig. Daaronder valt niet het overnachten van personen in het geparkeerde voertuig. Dat het volgens het college gebruikelijk is dat chauffeurs van een internationaal transportbedrijf overnachten in vrachtwagens, maakt dat niet anders.

JnB 2026, 1135
MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-11-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:8223
college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.
Omgevingswet
Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27
OMGEVINGSWET. FLORA-FAUNA-ACTIVITEIT. HANDHAVING. SPECIFIEKE ZORGPLICHT. Afwijzing verzoek om preventief handhavend optreden tegen activiteiten op Eurocircuit in verband met de specifieke zorgplicht, neergelegd in artikel 11.27 van het Bal. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen klaarblijkelijk gevaar bestaat voor een overtreding van de specifieke zorgplicht. Eiseres heeft, onder verwijzing naar het onderzoeksrapport, aannemelijk gemaakt dat een evidente overtreding van de specifieke zorgplicht klaarblijkelijk dreigt. Uit artikel 11.27 van het Bal

blijkt dat al sprake is van overtreding van de specifieke zorgplicht als niet de redelijkerwijs te verlangen maatregelen worden genomen, terwijl een activiteit nadelige gevolgen kán hebben voor de belangen van onder meer natuurbescherming. En dat is nu juist de conclusie die uit het onderzoeksrapport volgt. Als een quickscan is opgesteld – en in deze zaak is het onderzoeksrapport zo'n quickscan – en deze quickscan maatregelen bevat om nadelige gevolgen voor onder meer diersoorten te voorkomen, kan het niet treffen van maatregelen een overtreding opleveren van de specifieke zorgplicht in artikel 11.27 van het Bal.

[…] 6.3. De rechtbank heeft eerder over directe handhaving op de specifieke zorgplicht overwogen dat dit mogelijk is bij evidente overtredingen. De activiteit moet evident in strijd zijn met de zorgplicht in - in deze zaak - artikel 11.27 van het Bal. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de flora- en fauna-activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Directe handhaving wegens het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als de betrokkene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht. De rechtbank heeft ter onderbouwing van deze overweging gewezen op de wetsgeschiedenis van de Omgevingswet en het Bal.8

[…] 7.1. Zoals uit het toetsingskader volgt, moet het bij de specifieke zorgplicht als bedoeld in artikel 11.27 van het Bal in de eerste plaats gaan om een flora- en fauna-activiteit. Dat is een activiteit met mogelijke gevolgen voor van nature in het wild levende dieren of planten.10 Niet in geschil is dat de activiteiten die plaatsvinden op het Eurocircuit en meer in het bijzonder de crossactiviteiten zijn aan te merken als flora- en fauna-activiteiten.

[…] 7.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres, anders dan het college stelt, onder verwijzing naar het onderzoeksrapport aannemelijk gemaakt dat een evidente overtreding van de specifieke zorgplicht klaarblijkelijk dreigt. Voor zover het college stelt dat het onderzoeksrapport niet een duidelijke en concrete onderbouwing bevat van een overtreding van de specifieke zorgplicht, gaat de rechtbank daar niet in mee. Uit artikel 11.27 van het Bal blijkt dat al sprake is van overtreding van de specifieke zorgplicht als niet de redelijkerwijs te verlangen maatregelen worden genomen, terwijl een activiteit nadelige gevolgen kán hebben voor de belangen van onder meer natuurbescherming. En dat is nu juist de conclusie die uit het onderzoeksrapport volgt, te weten dat voor een aantal diersoorten nadelige gevolgen als gevolg van de activiteiten kunnen optreden. Voor de alpenwatersalamander geldt zelfs dat de onderzoekers een ontheffingsaanvraag noodzakelijk achten. De rechtbank wijst in dit verband ook op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 28 augustus 2026.11 In die uitspraak heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat de gemeente, als zij de maatregelen in onder meer de quickscan en de aanvullende quickscan naleeft, zij ook de zorgplicht in artikel 11.27 van het Bal naleeft. Als de gemeente dit alles niet doet, dan overtreedt zij de zorgplicht, aldus de voorzieningenrechter. De rechtbank leidt hieruit af dat als een quickscan is opgesteld – en in deze zaak is het onderzoeksrapport zo'n quickscan – en deze quickscan maatregelen bevat om nadelige gevolgen voor onder meer diersoorten te voorkomen, het niet treffen van maatregelen een overtreding kan opleveren van de specifieke zorgplicht in artikel 11.27 van het Bal. Dat de activiteiten al jaren plaatsvinden op het Eurocircuit, is voor het vaststellen van een overtreding van de specifieke zorgplicht niet van belang. Daarbij geldt overigens dat de specifieke zorgplicht voor flora- en fauna-activiteiten pas vanaf 1 januari 2024 geldt. De omstandigheid dat vergunningen voor de activiteiten zijn afgegeven, maakt het oordeel van de rechtbank niet anders. In deze vergunningen zijn geen voorschriften opgenomen over het voorkomen van nadelige gevolgen voor de diersoorten die ter plaatse voorkomen. […]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake ECLI:NL:RBOBR:2026:8071 en ECLI:NL:RBOBR:2026:8073.

JnB 2026, 1136
Rechtbank Noord-Holland, 10-11-2026, ECLI:NL:RBNHO:2026:15218
college van burgemeester en wethouders van Zandvoort**.**
Omgevingswet 1.3, 5.7 lid 4, 5.21, 16.79
Bomenverordening 9 lid 5
OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. VOORSCHRIFT. INWERKINGTREDING. EVENREDIGHEID. Verlenen omgevingsvergunning voor kappen bomen en stobben onder voorschrift. I.c. ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat het voorschrift dat de kapwerkzaamheden pas mogen worden uitgevoerd nadat de bij GS aangevraagde ontgrondingsvergunning onherroepelijk is geworden, in strijd is met artikel 16.79 van de Omgevingswet, welk artikel de inwerkingtreding van omgevingsvergunningen regelt. Dat eiseres op grond van bedoeld voorschrift nog geen gebruik kan maken van de kapvergunning betekent niet dat de kapvergunning niet in werking is getreden. Door de bekendmaking is de in bezwaar verleende omgevingsvergunning in werking getreden en gaat de termijn lopen voor het instellen van beroep. Anders dan eiseres lijkt te veronderstellen, wil de inwerkingtreding van een omgevingsvergunning wel vaak maar niet altijd zeggen dat ook meteen de vergunde werkzaamheden mogen worden uitgevoerd.
[…] 8. […] Het voorschrift is opgelegd op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Bomenverordening en staat aan de inwerkingtreding niet in de weg. Het college mag een voorschrift opleggen om te voorkomen dat wordt gekapt zolang nog (teveel) ongewis is of de werkzaamheden ook mogen worden verricht waarvoor de bomen moeten wijken; het voorkomen van nutteloze kap dus. Het betoog van eiseres dat de inwerkingtreding van de omgevingsvergunning in artikel 16.79 van de Omgevingswet uitputtend is geregeld en dat artikel 9, vijfde lid, van de Bomenverordening daarom onverbindend moet worden verklaard dan wel buiten toepassing moet worden gelaten en het aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift vernietigd dient te worden, volgt de rechtbank niet.
Ook het betoog van eiseres dat het voorschrift in strijd is met artikel 5.7, vierde lid, van de Omgevingswet volgt de rechtbank niet. Het enkele feit dat de aanvrager bepaalt of hij de aanvraag op een of meerdere activiteiten betrekking laat hebben, betekent niet dat het college de uitvoering van de kapwerkzaamheden niet afhankelijk mag maken van de verlening van een andere vergunning die nodig is voor de realisering van het project.
Ook is het voorschrift - anders dan eiseres betoogt - niet in strijd met artikel 5.21 van de Omgevingswet. Een voorschrift dat er op is gericht om kapwerkzaamheden te voorkomen indien een andere vergunning niet wordt verleend dient ter bescherming van het leefmilieu en het handhaven van een goede omgevingskwaliteit, zoals beschreven in artikel 1.3 van de Omgevingswet. Gelet op al het vorenstaande verwerpt de rechtbank het primaire standpunt van eiseres dat het voorschrift in strijd is met meerdere bepalingen van de Omgevingswet.
[…] 9.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college het bestreden voorschrift in redelijkheid aan de vergunning kunnen verbinden. Het college heeft voldoende en inzichtelijk gemotiveerd dat het wil voorkomen dat de bomen onnodig worden gekapt. De rechtbank volgt eiseres dan ook niet in haar standpunt dat het voorschrift te verstrekkend en daarmee onevenredig is. […]

JnB 2026, 1137
MK Rechtbank Midden-Nederland, 02-11-2026, ECLI:NL:RBMNE:2026:7716
college van burgemeester en wethouders van Woerden.
Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder b
Besluit activiteiten leefomgeving 3.184, 3.185
OMGEVINGSWET. MBA. AFVALSTOF. HANDHAVING. Last onder dwangsom om het zonder vereiste omgevingsvergunning verrichten van milieubelastende activiteit. I.c. wordt geoordeeld dat het college de last onder dwangsom aan eiseres heeft mogen opleggen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 01-10-2025, ECLI:NL:RVS:2025:4665. Het koffiedik dat op het perceel werd opgeslagen had voordat dit bij eisers binnenkwam de status 'afval'. Immers de persoon die de koffie heeft bereid wil zich van het koffiedik ontdoen. Het is niet relevant dat het koffiedik voor eisers een grondstof is. Het koffiedik is geen bijproduct. De conclusie van het voorgaande is dat eisers met het opslaan van het koffiedik afval hebben opgeslagen. Het is verboden om afvalstoffen op te slaan zonder dat hiervoor een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit is verleend. Dit betekent dat het college bevoegd was om handhavend op te treden. Er doet zich hier geen bijzondere omstandigheid voor op grond waarvan het college had moeten afzien van handhaving.

Naar inhoudsopgave

Wabo

JnB 2026, 1138
MK Rechtbank Gelderland, 16-11-2026, ECLI:NL:RBGEL:2026:8622
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zutphen, het college.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.2 lid 1 onder e, 2.10 lid 1, lid 2, 2.12, 2.18
Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet 7c lid 5
Bestemmingsplan 'Omgevingsplan Landelijk Gebied'
WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BUITEN BEHANDELING. I.c. wordt geoordeeld dat de aanvraag omgevingsvergunning restaurant met drive-through terecht buiten behandeling is gelaten wegens het ontbreken van een ruimtelijke onderbouwing en gegevens over de uitweg. BESTEMMINGSPLAN. I.c. wordt geoordeeld dat het aangevraagde restaurant met drive-through geen horeca is als bedoeld in het bestemmingsplan, omdat daar niet (alleen) dranken en/of etenswaren voor gebruik ter plaatse worden verstrekt. De drive-through is namelijk gericht op het afhalen van eten en niet op gebruik ter plaatse, ook niet als bezoekers het afgehaalde eten op het parkeerterrein opeten. UITWEG. De rechtbank toetst in deze uitspraak aan het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van de Omgevingswet. Daarom toetst de rechtbank ook niet aan de nieuwe Omgevingsverordening, die pas in werking is getreden op het moment dat de Omgevingswet in werking trad. Nu partijen het erover eens zijn dat op grond van de oude Omgevingsverordening een vergunningplicht gold voor de uitweg en vast staat dat eiseres de met het oog op die vergunningplicht vereiste gegevens niet heeft aangeleverd, heeft het college de aanvraag ook op dit punt terecht buiten behandeling gelaten. Voor een analoge toepassing van het overgangsrecht uit artikel 4.3 van

de Invoeringswet Omgevingswet wordt geen aanleiding gezien, omdat voor de geldende Omgevingsverordening geen overgangsrecht geldt.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake ECLI:NL:RBGEL:2026:8739.

Bij deze uitspraken zijn nieuwsberichten uitgebracht: "Aanvraag vergunning McDonald's Warnsveld terecht buiten behandeling gelaten" en "Vergunning voor McDonald's in Rheden terecht geweigerd".

Jurisprudentie Wabo-milieu:
- MK Rechtbank Gelderland, 13-11-2026, ECLI:NL:RBGEL:2026:8742.

Naar inhoudsopgave

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 1139
MK CRvB, 04-11-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1472
Raad van bestuur van het Uwv.
Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)
Afwegingskader herziening, terug- en invordering voor veegactie in verband met opting-in inkomsten die in de polisadministratie staan", versie 7.0 (6 februari 2025)
WET WIA. TERUGVORDERING I.V.M. INKOMSTEN VANUIT PGB. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het Uwv – onder verwijzing naar het Afwegingskader herziening, terug- en invordering voor veegactie in verband met opting-in inkomsten die in de polisadministratie staan", versie 7.0 (6 februari 2025) – voldoende gemotiveerd waarom de terugvordering is beperkt tot een periode van drie jaar teruggerekend vanaf de datum dat de vordering aan appellante bekend is gemaakt op 17 juni 2022. Met de termijn van drie jaar is uitdrukking gegeven aan het eigen aandeel van het Uwv. De Raad heeft de aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2026, 1140
MK CRvB, 11-11-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1488
Raad van bestuur van het Uwv.
Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wet Wajong) 2:40
WET WAJONG. HERZIENING EN TERUGVORDERING UITKERING. DGA. GEBRUIKELIJK-LOONREGELING. Het Uwv heeft de Wajong-uitkering terecht herzien en teruggevorderd over de periode van 5 juni 2018 tot en met 31 augustus 2022.
5.2. De Raad zal bij de vraag of het Uwv aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden voor herziening en terugvordering is voldaan, onderscheid maken tussen de periode vanaf 5 juni 2018 tot 7 januari 2019 en de periode vanaf 7 januari 2019 tot 31 augustus 2022.
De periode vanaf 7 januari 2019 tot 31 augustus 2022
5.3. Vaststaat dat appellant (of één van zijn bedrijven) in deze periode directeur en/of enig aandeelhouder was van de onder 1.2 genoemde bedrijven. […]
5.4. Het standpunt van appellant, dat het Uwv verplicht was vast te stellen in welke periode welke concrete werkzaamheden zijn verricht, hoeveel tijd daarmee gemoeid was en welke inkomsten daaruit zijn genoten, slaagt niet. Gelet op de positie van appellant als directeur-grootaandeelhouder, heeft het Uwv terecht aansluiting gezocht bij de zogenoemde gebruikelijk-loonregeling. Op grond van deze regeling is een directeur-groot aandeelhouder verplicht om zichzelf per jaar een minimumbedrag aan salaris uit te betalen. In dit geval is het Uwv uitgegaan van € 45.000,- per jaar. Het Uwv heeft dit bedrag, gelet op artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964 in samenhang met artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder b, van het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten, beschouwd als inkomen. In artikel 2:40 van de Wet Wajong wordt vervolgens geregeld dat en hoe het inkomen in mindering moet worden gebracht op de Wajong-uitkering. In wat appellant heeft aangevoerd wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat het Uwv deze artikelen onjuist heeft toegepast. Het Uwv wordt dan ook gevolgd in zijn standpunt dat de Wajong-uitkering van appellant in de perioden van 7 januari 2019 tot 31 augustus 2022 in verband met zijn inkomsten op nihil moet worden vastgesteld. Anders dan de rechtbank overwoog kan het recht op uitkering over deze periode dus wel worden vastgesteld.
De periode vanaf 5 juni 2018 tot 7 januari 2019
5.5. De Raad is van oordeel dat de gebruikelijk-loonregeling over de periode tot 7 januari 2019 niet van toepassing is, aangezien appellant in deze periode nog geen directeurgrootaandeelhouder was. […]
5.7. Nu appellant geen inzicht heeft gegeven in de omvang van zijn werkzaamheden en de genoten inkomsten vanaf 5 juni 2018, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het recht op Wajong-uitkering in de periode van 5 juni 2018 tot 7 januari 2019 niet is vast te stellen.
5.8. Uit 5.3 tot en met 5.7 volgt dat het Uwv de Wajong-uitkering terecht heeft herzien en teruggevorderd over de periode van 5 juni 2018 tot en met 31 augustus 2022. […]

Naar inhoudsopgave

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2026, 1141
MK ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6829
burgemeester van Almelo.
Dienstenwet 33 lid 1
Gemeentewet 149
Algemeen Plaatselijke Verordening gemeente Almelo 2021
APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. COFFEESHOP. TENAAMSTELLING. Verlenen exploitatievergunningen aan bestuurders van stichtingen voor vijf jaar. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester terecht de exploitatievergunningen op naam van de bestuurders heeft gesteld. Gelet op het belang om de vergunning te verbinden aan de persoon die over de voor de gebruikmaking van die vergunning benodigde kwaliteiten beschikt, is er geen grond voor het oordeel dat de raad buiten zijn verordenende bevoegdheid is getreden door te bepalen dat de vergunning wordt verleend aan de bestuurders van een rechtspersoon en op hun naam wordt gesteld. BEPAALDE TIJD. DIENSTENRICHTLIJN. DIENSTENWET. De burgemeester heeft toepassing gegeven aan artikel 2:30, eerste lid, van de APV, waarin is bepaald dat de burgemeester de looptijd van de vergunning voor een coffeeshop vaststelt voor de maximale duur van vijf jaar. De Afdeling is van oordeel dat het bepaalde in artikel 2:30, eerste lid, van de APV gerechtvaardigd is om een dwingende reden van algemeen belang, namelijk de bescherming van de openbare orde. Voldaan is aan artikel 33, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dienstenwet.
SCHAARSE VERGUNNING. Uit de Beleidsregel coffeeshops gemeente Almelo 2023, volgt dat het aantal coffeeshops in de gemeente Almelo in overeenstemming met regionale afspraken is gelimiteerd tot twee. Zoals de burgemeester heeft toegelicht, is het aantal van twee ingegeven door de behoefte om de specifieke overlast van coffeeshops te beperken en zo de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid te waarborgen. Dit betekent dat het aantal beschikbare exploitatievergunningen beperkt is op grond van een dwingende reden van algemeen belang en dat deze dus schaars zijn. De beperking van dit aantal beschikbare vergunningen is evenredig met die reden van algemeen belang. De beperking is ook geschikt om het nagestreefde doel te bereiken en gaat niet verder dan nodig is om dat doel te bereiken. Daarmee is voldaan aan artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet.

Naar inhoudsopgave

Open overheid

JnB 2026, 1142
MK ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6813
Tweede Kamer der Staten-Generaal.
EVRM 10
Wet open overheid (Woo) 2.2 lid 1 onder b, 5.1 lid 2 aanhef en onder e, onder i

WOO. VERZOEK. PRIVACY. GOED FUNCTIONEREN. EVRM. Weigering openbaarmaking hoofdstukken 2 en 3 onderzoeksrapport naar voormalig Tweede Kamervoorzitter. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de Tweede Kamer het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer zwaarder mocht laten wegen dan het belang van openbaarmaking en het goed functioneren van de Tweede Kamer in het gedrang komt bij openbaarmaking van genoemde hoofdstukken. In dit geval doen zich de zeer bijzondere omstandigheden die maken dat de belangenafweging bij het toepassen van de weigeringsgronden in de Woo in het kader van artikel 10 van het EVRM anders zou moeten uitpakken, niet voor. Om de zeer bijzondere omstandigheden aannemelijk te maken, ligt het op de weg van appellant om aannemelijk te maken dat hij zonder de gevraagde informatie zijn werk niet goed kan uitoefenen. Daarin is hij niet geslaagd.

[…] 9.2. De Afdeling heeft in de uitspraak van 25 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2883, (de MH17-uitspraak) een toetsingskader neergelegd voor beroepen op artikel 10 van het EVRM in relatie tot de artikelen 10 en 11 van de Wob. Dit toetsingskader is ook relevant voor de Woo, nu de wetgever geen verandering heeft beoogd in de manier waarop de bestuursrechter de toepassing door een bestuursorgaan van een relatieve weigeringsgrond toetst, aldus de uitspraak van de Afdeling van 19 november 2025, ECLI:NL:RVS:2025:5627, r.o. 6.2, verwijzend naar Kamerstukken II 2015/16, 33328, nr. 22. In het toetsingskader heeft de Afdeling overwogen dat artikel 10 van het EVRM niet vereist dat alle informatie verstrekt wordt of openbaar wordt gemaakt. Dit artikel biedt staten die partij zijn bij dit verdrag de mogelijkheid bij wet beperkingen te verbinden aan het verstrekken dan wel openbaar maken van gegevens en documenten. Met de bepalingen betreffende de weigeringsgronden in de Wob is inmenging in het in artikel 10, eerste lid, van het EVRM gewaarborgde recht om inlichtingen te ontvangen bij wet voorzien.
De Afdeling heeft overwogen dat er in het algemeen van mag worden uitgegaan dat de wetgever bij het formuleren van de weigeringsgronden in de artikelen 10 en 11 van de Wob heeft voorzien in beperkingen die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving met het oog op de in artikel 10, tweede lid, van het EVRM genoemde belangen.
De weigeringsgronden van de Wob strekken ter bescherming van een of meer van deze belangen.
De Afdeling heeft in het toetsingskader verder uiteengezet dat het hiervoor genoemde uitgangspunt er niet aan in de weg staat dat een verzoeker beargumenteert dat en waarom in zijn concrete situatie aan dit uitgangspunt niet kan worden vastgehouden. Het ligt dan op de weg van de verzoeker om zeer bijzondere omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken die zouden meebrengen dat de verzoeker, ondanks toepassing van de Wob, in de uitoefening van het specifieke recht om op grond van artikel 10, eerste lid, van het EVRM inlichtingen te ontvangen wordt belemmerd zonder dat dit op grond van artikel 10, tweede lid, van het EVRM is gerechtvaardigd. De Afdeling heeft in het toetsingskader ook uiteengezet dat aan aspecten die voor de beoordeling van een Wob-verzoek in beginsel niet van belang zijn, zoals de hoedanigheid van de verzoeker en het onderwerp van het verzoek, bij de vraag naar toepasselijkheid van artikel 10, eerste lid, van het EVRM en bij de vraag of zich een rechtvaardiging als bedoeld in het tweede lid van dit artikel voordoet, wél betekenis toekomt.

9.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen onder 10.4-10.5 van haar uitspraak van 12 februari 2025, ECLI:NL:RVS:2025:541, heeft zij de gevolgen van het MHB-arrest voor het toetsingskader bezien. In deze uitspraak heeft de Afdeling ook overwogen dat alsnog een beoordeling in het concrete geval kan plaatsvinden. Het toetsingskader laat een verzoeker de ruimte te betogen dat in zijn concrete situatie niet kan worden vastgehouden aan de algemene regeling in de Wob. Het gaat er uiteindelijk om dat de uitkomst in het voorliggende geval proportioneel is. De Afdeling weegt alle aangevoerde omstandigheden steeds mee, maar niet alle omstandigheden geven aanleiding om te oordelen dat de inmenging disproportioneel is.
De drempel van ‘zeer bijzondere omstandigheden’ ligt weliswaar hoog, maar de Afdeling acht denkbaar dat bepaalde concrete belangen in specifieke omstandigheden dermate zwaar wegen dat hiervoor de in de wet aangeduide belangen daarvoor moeten wijken.
9.4. Het EHRM heeft op 21 april 2026 het arrest (Nederlandse Omroep Stichting en anderen v. Nederland, ECLI:CE:ECHR:2026:0421JUD002006618) gewezen over de MH-17-uitspraak. Het EHRM heeft daarbij overwogen dat het betoog van de verzoekers, dat het criterium van "zeer bijzondere omstandigheden" onrechtmatig of onjuist is in het licht van hun status als journalist en de impact van de MH-17-ramp, valt binnen het bereik van het onderzoek naar de vraag of de inmenging "noodzakelijk was in een democratische samenleving" in de specifieke omstandigheden van de zaak. Anders dan [appellant] betoogt, vormen de zeer bijzondere omstandigheden die een verzoeker moet aanvoeren derhalve geen drempel voor de noodzakelijkheidstoets van artikel 10, tweede lid, van het EVRM.
Het EHRM komt tot het oordeel dat het door de Afdeling toegepaste toetsingskader geen schending van artikel 10 van het EVRM oplevert. De Afdeling ziet in wat [appellant] heeft aangevoerd dan ook geen reden om het hiervoor weergegeven toetsingskader aan te passen.
- toepassing van het toetsingskader
9.5. Zoals onder 9 is weergegeven, heeft [appellant] gewezen op het concrete publieke belang dat hij het Hoffman-rapport nodig heeft om zijn werk als journalist te kunnen doen, omdat hij wil nagaan wat de rol is geweest van bepaalde ambtenaren bij het onderzoek naar oud-Kamervoorzitter [naam]. Op de zitting van de Afdeling heeft [appellant] er ook op gewezen dat het hier om een uitzonderlijke kwestie gaat, wat, in samenhang met zijn werk als journalist, maakt dat er zeer bijzondere omstandigheden zijn.
De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat in dit geval de zeer bijzondere omstandigheden die maken dat de belangenafweging bij het toepassen van de weigeringsgronden in de Woo in het kader van artikel 10 van het EVRM anders zou moeten uitpakken, zich niet voordoen. Op zichzelf vervult [appellant] als journalist bij Follow the Money een functie als publieke waakhond. Daarnaast is het maatschappelijk belang bij openbaarmaking van informatie over het onderzoek naar een onveilige werkomgeving in de Tweede Kamer en de rol van de oud-Kamervoorzitter daarin groot. Maar daar staan de belangen van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het goed functioneren van de Tweede Kamer tegenover. De Afdeling betrekt hierbij dat de Tweede Kamer het centrale, democratisch gekozen orgaan van onze volksvertegenwoordiging vormt. De invulling van wat onder het goed functioneren van de Tweede Kamer wordt verstaan, en de weging van risico’s die openbaarmaking van dat functioneren meebrengt, berust in beginsel bij de Tweede Kamer zelf.
Om de zeer bijzondere omstandigheden aannemelijk te maken, ligt het op de weg van [appellant] om aannemelijk te maken dat hij zonder de gevraagde informatie zijn werk niet goed kan uitoefenen. Daarin is hij niet geslaagd. Daarbij acht de Afdeling van belang dat een samenvatting van het Hoffman-rapport, delen van het rapport en andere informatie openbaar is gemaakt, zodat ook zonder openbaarmaking van hoofdstukken 2 en 3 van het rapport al veel informatie voor [appellant]

beschikbaar is waarmee het door de Woo vooronderstelde publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering wordt gediend.
Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat [appellant] in het licht van het EVRM niet op onrechtmatige wijze is belemmerd in zijn aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht om inlichtingen van de overheid te ontvangen. […]

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenrecht

MVV

JnB 2026, 1143
MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 19-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:34257
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 29 lid 2 a
MVV. NAREIS. Pleegkind. Familierechtelijke relatie en feitelijke gezinsband. Beroep gegrond.
18. Gelet op wat hiervoor is overwogen heeft verweerder de familierechtelijke relatie en de feitelijke gezinsband, die in dit geval gelet op rechtsoverweging 13 nauw met elkaar verweven zijn, tussen eiseres en referente onvoldoende zorgvuldig beoordeeld en zijn standpunt hierover onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft niet overeenkomstig zijn hiervoor onder 7 vermelde beleid alle overgelegde documenten en afgelegde verklaringen in onderlinge samenhang beoordeeld en daarbij onder andere betrokken de hoeveelheid en bewijswaarde van de overgelegde documenten en de inspanning die referente en eiseres hebben geleverd om de aanvraag te onderbouwen, de aannemelijkheid en samenhang van de verklaringen van de referente en eiseres voor het ontbreken van relevante documenten, de omstandigheden waarin referente en eiseres verkeren, de omstandigheden en administratieve praktijk in het land van herkomst en eventuele contra-indicaties. In het licht van alles wat is aangevoerd en overgelegd, in onderlinge samenhang en in het licht van zijn beleid beoordeeld, en gelet op de samenwerkingsverplichting en het belang van eiseres als minderjarig kind, heeft verweerder ook onvoldoende gemotiveerd waarom eiseres geen nader onderzoek in de vorm van een gehoor is aangeboden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit zou moeten aanbieden. De desbetreffende beroepsgronden slagen. […]
20. Verweerder is in zijn verweerschrift niet op het beroep op het evenredigheidsbeginsel en artikel 4:84 van de Awb ingegaan. Op de zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding is af te wijken van het beleid omdat eiseres niet voldoet aan bepaalde voorwaarden. Met die motivering miskent verweerder naar het oordeel van de rechtbank dat artikel 4:84 van de Awb8 juist aan een bestuursorgaan de mogelijkheid geeft om af te wijken van het beleid (en dus van daarin vermelde voorwaarden) als sprake is van bijzondere omstandigheden die meebrengen dat vasthouden aan het beleid tot onevenredige gevolgen leidt in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Verweerder dient het beroep op het evenredigheidsbeginsel en het beroep op artikel 4:84 van de Awb te beoordelen aan de hand van alle omstandigheden van het geval (waaronder de hiervoor onder 19 vermelde omstandigheden). Dit heeft verweerder niet gedaan. De beroepsgrond slaagt in zoverre.

Naar inhoudsopgave

Regulier

JnB 2026, 1144
MK ABRS, 17-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6736
minister van Asiel en Migratie.
EVRM 8
REGULIER. GEZINSHERENIGING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. De minister klaagt tevergeefs over de wijze waarop hij moet voldoen aan de opdracht van de rechtbank. Uit de uitspraak van de rechtbank komt naar voren dat de minister de aangevoerde bijzondere omstandigheden, gelet op zijn toezegging, in zijn beoordeling moet betrekken. Dat betekent dat hij die omstandigheden alsnog moet betrekken in een beoordeling van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Als dat familie- en gezinsleven bestaat, moet de minister de aangevoerde bijzondere omstandigheden ook betrekken in de belangenafweging die hij dan moet maken. Zoals volgt uit vaste rechtspraak van de Afdeling, kunnen voor de beoordeling van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en een belangenafweging dezelfde feiten en omstandigheden relevant zijn. De beleidsregels in paragraaf B7/3.8.1 tot en met B7/3.8.3 van de Vc 2000, ten tijde van de reguliere aanvraag, en de Werkinstructies, die de minister gebruikt voor een nadere invulling daarvan, bieden de minister de ruimte om de aangevoerde bijzondere omstandigheden in zijn beoordeling te betrekken.

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 1145
MK ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6620
minister van Asiel en Migratie.
Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4
Verordening (EU) nr. 604/2013 3, 28, 29
Richtlijn 2013/33/EU 8
Vw 2000 59a
Vb 2000 5.1a
VREEMDELINGENBEWARING. Prejudiciële vragen aan HvJEU. Deze verwijzingsuitspraak gaat over de vraag of de minister bij het opleggen van een maatregel van bewaring die erop is gericht een vreemdeling op grond van Verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublinverordening) over te dragen aan een andere lidstaat, en de rechter bij de toetsing van de rechtmatigheid van een dergelijke maatregel, moeten nagaan of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest) zich tegen overdracht verzet.
Voorlopig oordeel van de Afdeling

4. Gelet op de bedenkingen die de Afdeling uiteengezet heeft onder 3.5 en 3.10 tot en met 3.14, is zij vooralsnog van oordeel dat in het kader van de oplegging van een bewaringsmaatregel gericht op overdracht niet hoeft te worden beoordeeld of artikel 4 van het EU Handvest zich tegen overdracht verzet. In haar ogen waarborgt de Dublinprocedure de eerbiediging van deze bepaling. Uit het voorgaande volgt echter dat hierover redelijkerwijs twijfel kan bestaan. Daarom vraagt de Afdeling het Hof om verduidelijking.

4.1. Gelet op dit voorlopig oordeel zal de Afdeling totdat het Hof uitspraak doet geen maatregelen van bewaring met het oog op overdracht onrechtmatig achten, enkel omdat de minister daarin niet heeft beoordeeld of artikel 4 van het EU Handvest zich tegen overdracht verzet. Dit betekent dat de Afdeling hoger beroepen van de minister gegrond zal verklaren als de rechtbank zo'n maatregel enkel om die reden onrechtmatig heeft geacht. Ook betekent dit dat de Afdeling geen rechtbankuitspraken zal vernietigen, enkel omdat de rechtbank een dergelijke beoordeling niet heeft gemaakt. Maar omdat de Afdeling er niet zeker van is of in het kader van een bewaringsmaatregel gericht op overdracht moet worden beoordeeld of artikel 4 van het EU Handvest zich tegen overdracht verzet, zal zij in ieder hoger beroep tegen een rechtbankuitspraak over zo'n maatregel deze beoordeling zo nodig ambtshalve maken aan de hand van de dossierstukken, om te voorkomen dat zij minder bescherming biedt dan het Unierecht vereist. Dit betekent ook dat de Afdeling geen rechtbankuitspraken zal vernietigen, enkel omdat de rechtbank deze beoordeling wel heeft gemaakt, mits de rechtbank naar haar oordeel tot de juiste conclusie is gekomen.

De prejudiciële vragen

5. De Afdeling verzoekt het Hof antwoord te geven op de volgende vragen:

Vraag 1a

Moet artikel 3, tweede lid, van Verordening (EU) nr. 604/2013, in het licht van de arresten van het Hof van 17 oktober 2024, Ararat, ECLI:EU:C:2024:892, 4 september 2025, Adrar, ECLI:EU:C:2025:647, en 25 juni 2026, Hardeker, ECLI:EU:C:2026:518, zo worden uitgelegd dat het de nationale bevoegde autoriteit ertoe verplicht om bij de inbewaringstelling van een verzoeker met het oog op overdracht, te beoordelen of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich tegen de overdracht verzet, als vóór de inbewaringstelling al een overdrachtsbesluit is genomen?

Vraag 1b

Indien het antwoord op de vorige vraag (in beginsel) bevestigend luidt, kan het dan in voorkomend geval zo zijn dat het tijdsbestek tussen het overdrachtsbesluit en de oplegging van de maatregel dusdanig kort is dat de beoordeling in het overdrachtsbesluit voldoende actueel is, zodat de nationale bevoegde autoriteit die niet over hoeft te doen bij de inbewaringstelling?

Vraag 2a

Moet artikel 3, tweede lid, van Verordening (EU) nr. 604/2013, in het licht van arresten van het Hof van 17 oktober 2024, Ararat, ECLI:EU:C:2024:892, 4 september 2025, Adrar, ECLI:EU:C:2025:647, en 25 juni 2026, Hardeker, ECLI:EU:C:2026:518, zo worden uitgelegd dat het de nationale rechter die de rechtmatigheid toetst van een bewaringsmaatregel met het oog op overdracht, ertoe verplicht om zo nodig ambtshalve te beoordelen of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich tegen de overdracht verzet?

Vraag 2b

Indien het antwoord op de vorige vraag (in beginsel) bevestigend luidt, moet de nationale rechter deze beoordeling dan ook maken als de nationale bevoegde autoriteit het overdrachtsbesluit nog moet nemen?

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een persbericht (Afdeling bestuursrechtspraak stelt prejudiciële vragen over toetsen van vreemdelingenbewaring) gepubliceerd.

JnB 2026, 1146
MK ABRS, 18-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6750
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 59a lid 1
Verordening (EU) nr. 604/2013 28
Verordening (EU) nr. 2024/1351 44, 45
VREEMDELINGENBEWARING. AMB-verordening. Maximale termijn voor vreemdelingenbewaring van vijf weken ziet alleen op de situatie, waarin een vreemdeling eerst in vreemdelingenbewaring is gesteld en vervolgens een claimakkoord tot stand is gekomen, dan wel de opschortende werking van het beroep is geëindigd.
3.1. De rechtbank is terecht en op goede gronden tot haar oordeel gekomen. Zij heeft namelijk terecht overwogen dat de uitleg in het arrest Khir Aymary ook op de Amb-verordening van toepassing is. Dit betekent dat de in artikel 45, derde en vierde lid, van de Amb-verordening genoemde maximale termijn voor vreemdelingenbewaring van vijf weken alleen ziet op de situatie, waarin een vreemdeling eerst in vreemdelingenbewaring is gesteld en vervolgens een claimakkoord tot stand is gekomen, dan wel de opschortende werking van het beroep is geëindigd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in dit geval die omstandigheden zich niet voordoen. In het geval van appellant dateert namelijk het claimakkoord van 10 april 2026 en hij is daarna, op 5 augustus 2026, in vreemdelingenbewaring gesteld. Daarbij komt dat de rechtbank het beroep tegen het overdrachtsbesluit bij uitspraak van 7 juli 2026 ongegrond heeft verklaard en dat de voorzieningenrechter van de rechtbank het verzoek om een voorlopige voorziening bij uitspraak van diezelfde datum heeft afgewezen. De opschortende werking van zijn beroep is dus ook geëindigd voordat hij in vreemdelingenbewaring werd gesteld. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat in dit geval artikel 44, derde lid, van de Amb-verordening van toepassing is en dat moet worden beoordeeld of de duur van de vreemdelingenbewaring zo kort mogelijk en niet langer dan redelijkerwijs nodig is. Appellant klaagt in hoger beroep niet over het oordeel van de rechtbank daarover. Anders dan appellant betoogt, moet in zijn geval dus niet aan de maximale termijn van vijf weken worden getoetst. Daarom hoeft zijn betoog over wanneer de termijn van vijf weken start, niet besproken te worden.

Naar inhoudsopgave